

ба — и той не са забави да го посрѣщне при Никополь на Дунава. Честитъ до сега въ воинскитъ си предприятия, Баязидъ и тамъ удържа нова побѣда надъ съюзната войска отъ Унгары, Нѣмцы и Френцы, която, подъ началството на Унгарския краль Сигизмунда, бѣше почнѣла кръстовъ походъ срѣщо османлитъ съ омысалъ да въспрѣтъ успѣхытъ на тѣхното орѣжіе. И Сигизмундъ съ остатъка отъ разбитата си войска бѣ принуденъ да бѣга назадъ въ Унгарія прѣзъ есеньта на 1396—97 г.

Насърченъ и горделивъ отъ досегашнитъ си побѣды, Баязидъ са готвеше вече да обладае и самыя Цариградъ; но нечаянно са въспрѣ отъ новъ единъ монголскій завоеватель, страшный *Тамерланъ*, съ когото и отвори бой. Въ малка Азія (Анадолъ) при Ангора са срѣщнахъ двѣтъ войски, сбирщина отъ разны народности; въ Баязидовата имало Сърбы и Македонскы Българи—помацы (т. е. помагачи). Казватъ, че числото на сичкитъ войници въ този бой, излазяло до единъ милионъ. Но тукъ щастіето измѣнило Баязиту; той бѣ разбитъ (1403), и умрѣ робъ на Монголеца. Наскоро сетиъ и неговѣтъ побѣдителъ подобно умрѣ во времето на похода, който бѣше предприелъ срѣщо Китай.

Ударѣтъ, който нанесе Тамерланъ на турското младо царство, задържа нѣкакъ успѣхытъ на Османлитъ, и привземаньето на Константинополь останѣ 50 години надырѣ. Но въ сѣщото време нашытъ завоеватели можихъ да са оправѣтъ отъ поразяваньето, което послѣднѣ претеглихъ, не са забавихъ да начинѣтъ пакъ завоеваніята си въ Европа. — Царуваньето на преемницитъ Михаилъ—Палеологовы на Византійския престолъ ⁽²⁾ бѣше време на постепен-

⁽²⁾ Андроникъ II, Андроникъ III Іоаннъ IV Кантакузенъ, Іоаннъ V, Мануилъ II и Іоаннъ VI.